

© Albatros, 2016

© Jaroslav Seifert — dědicové c/σ Dilia, 1954

Illustrations © Jana Kyselová-Siteková, 2016

Design & layout © Mária Rejko, 2016

ISBN 978-80-00-04499-6

U okna

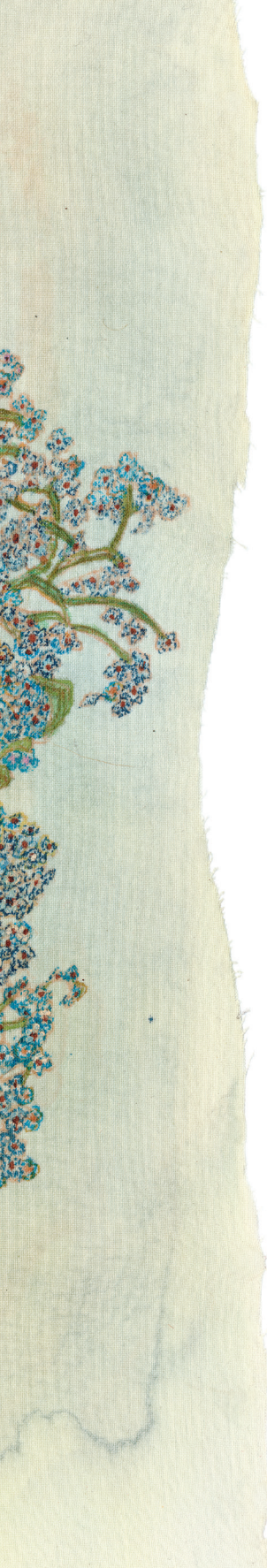
Když přišlo jaro, na pešunku
rozkvetly stromy v jarním slunku.
Maminka, tichá jako pěna,
k oknu je v pláči odvrácena.
— Proč pláčeš, co máš za bolest,
řekni mi, čeho je ti líto?
— Však ti to povím, povím ti to,
až nebudou jednou stromy kvést.

Sníh padal hustě a co chvíli
vločky se na sklo přilepily.
U okna, bylo málo světla,
maminka tiše něco pletla
a měla slzy na očích.
— Proč pláčeš, čeho je ti líto?
— Však ti to povím, povím ti to,
až nebude jednou padat sníh.

Večerní píseň

Když bylo dobře mamince,
bylo i pěkně v našem bytě.
Hmoždír, který stál na skřínce,
zatřpytil se a okamžitě
skla oken, po nichž před chvilkou
plakalo ještě bílé jíní,
svítila opět po kuchyni,
kde vonělo to vanilkou.

Když zpívala, hned vesele
spustili ptáci před okny nám.
Měla-li mráček na čele,
odletěli hned ptáci jinam.
Zmlkli jsme rázem, ztichl smích.
I černé kotě, které tlapkou
pohrávalo si se skořápkou,
dívalo se jí po očích.

Když padala již únavou
a večer spát nás odnášela,
tu rukou drsnou od popela
stlala nám měkce pod hlavou.
V hořáku ještě přede plyn
a nad pelestí přechází nám,
podobaje se pavučinám,
velikánský stín maminičin.
Dnes už tak šťastně neusínám.

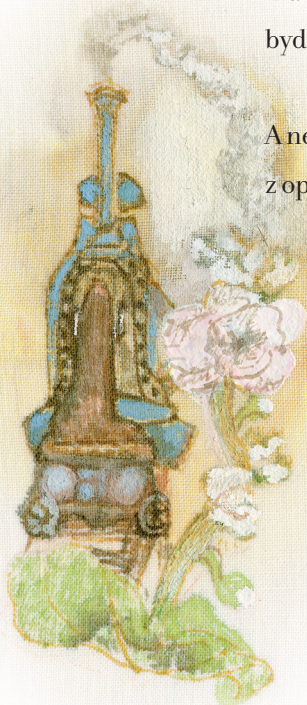
Vlaky

*V*lak jede a kouř v chomáči
padá na okna pavlačí.

Semafor slétne, nad tratí
začli zas ptáci zpívati.

Maminka okno rozhodí,
bydlíme v třetím poschodí.

A nestačí je zavřít pak,
z opačné strany jede vlak.

Vlak jede a kouř v chomáči
padá na okna pavlačí.

Okno je smutné bez kvítků,
mívali jsme tam pažitku.

Letos tam máme od zimy
i muškát s květy bílými.

Když maminka je zalívá,
je v každé saze ošklivá.

S kytkou se mazlí: Nezvadni!
Vlak píská. Je to nákladní.

Maminčina kytice

U rodinném albu ze sametu,
jež nevešlo se na můj klín,
na stránce plné amoretů
je starý portrét maminčin.

Je v závoji, má dlouhou vlečku
a tatínkovi v čamaře,
který je nad ní u stolečku,
upřeně hledí do tváře.

Svatba a kvítí! Svatebčané,
tanec, prstýnky ze zlata!
Růžičky stuhou uvázané
tiskně si k srdci dojata.

A tmavé copy pod závojem
má třikrát kolem stočené.
Je mladá, krásná, a ten dojem
dítě už nezapomene.

Tatínek — jako tenkrát muži —
má kníry. Opřen vestoje,
dívá se na kytici růží,
zastřenou cípem závoje.

Dost růží už jsem viděl v žití,
nakonec zbylo těchto pár.
Dost měl jich, mnohé toužil mítí,
a život přešel, jsem už stár.

Trpce si říkám tuto větu.
Jak je to hezké, býti mlád!
Na stránce plné amoretů
jsou růže svěží posavad.

